

30.1.2015

PAZIŅOJUMS KOMITEJAS LOCEKĻIEM

Temats: Lūgumraksts Nr. 0942/2013, ko iesniedza Libānas valstspiederīgā René Kortas, par trešo valstu pilsoņu licencēm aptieku atvēršanai Grieķijā

1. Lūgumraksta kopsavilkums

Lūgumraksta iesniedzēja ir Libānas valstspiederīgā, kas ir precējusies ar Grieķijas pilsoni, un viņai ir pastāvīgās uzturēšanās un darba atļauja. Viņa ir ieguvusi grādu farmakoloģijā Grieķijas universitātē, un viņai ir licence, lai strādātu farmaceita profesijā Grieķijā. Viņas pieteikums, lai iegūtu licenci aptiekas atvēršanai Atikas reģionā, tika noraidīts, jo viņa ir ārvalstniece. Viņa lūdz informāciju par savām nodarbinātības un pašnodarbinātas personas tiesībām saskaņā ar viņas rīcībā esošajām pastāvīgās uzturēšanās un darba atļaujām.

2. Pieņemamība

Atzīts par pieņemamu 2014. gada 11. februārī. Komisijai pieprasīta informācija saskaņā ar Reglamenta 216. panta 6. punktu.

3. Komisijas atbilde, kas saņemta 2015. gada 30. janvārī

Pēc lietas analīzes no dažādu ES juridisko instrumentu perspektīvas, pamatojoties uz lūgumraksta iesniedzējas sniegto informāciju, nav iespējams skaidri konstatēt saikni viņas lietai ar ES tiesību aktiem.

Jo īpaši tādēļ, ka lūgumraksta iesniedzēja dzīvo dalībvalstī, kuras valstspiederīgais ir viņas laulātais, kurš nav izmantojis tiesības brīvi pārvietoties saskaņā ar Direktīvu 2004/38/EK¹, uz

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā.

viņu neattiecas šīs direktīvas darbības joma un tādējādi viņa nevar gūt vienlīdzīgas attieksmes tiesības saskaņā ar šo Direktīvu¹.

Turklāt, kā trešās valsts valstspiederīgā, lūgumraksta iesniedzēja neietilpst to personu lokā, uz kurām attiecas Direktīvas 2005/36/EK² un 2006/123/EK³, izņemot gadījumu, ja viņa varētu tikt pielīdzināta ES pilsonei, saskaņā ar konkrētām ES direktīvām.

No otras puses, nozīmīgi viņas lietā varētu būt noteikumi, kas ir izklāstīti Padomes Direktīvā 2003/109/EK⁴ par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji. Šajā direktīvā ir noteikta kārtība, kādā tiek piešķirts vai atsaukts pastāvīgā iedzīvotāja statuss, ko dalībvalsts nosaka trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri likumīgi uzturas tās teritorijā, un ar to saistītās tiesības.

Saskaņā ar minētās direktīvas 4. pantu pastāvīgā iedzīvotāja statusu dalībvalstis piešķir tiem trešo valstu pilsoņiem, kas likumīgi un nepārtraukti nodzīvojuši tās teritorijā piecus gadus tieši pirms attiecīgā pieteikuma iesniegšanas. Turklāt direktīvas 5. pants paredz pastāvīgā iedzīvotāja statusa saņemšanas nosacījumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis pieprasa trešo valstu pilsoņiem sniegt pierādījumu, ka viņiem ir stabili un pastāvīgi ienākumi un veselības apdrošināšana gan sev, gan atkarīgajiem ģimenes locekļiem.

Ja lūgumraksta iesniedzēja atbilst šiem nosacījumiem, viņa ir tiesīga pieprasīt pastāvīgā ES iedzīvotāja statusu. Šis statuss ir pastāvīgs un iekļauj tiesību kopumu, kas ir ļoti līdzīgs tam, kas attiecas uz valstspiederīgajiem, cita starpā ir arī vienlīdzīga attieksme dažādos ekonomiskos un sociālos jautājumos.

Jo īpaši, Direktīvas 11. pantā ir noteikts: „*Pastāvīgie iedzīvotāji saņem vienlīdzīgu attieksmi ar pilsoņiem attiecībā uz: a) nodarbinātības un pašnodarbinātības iespējām, ja šādas darbības nav saistītas pat ar neregulāru iesaistīšanos valsts varas īstenošanā, un nodarbinātības nosacījumiem un darba apstākļiem, ieskaitot nosacījumus par atlaišanu un atalgojumu.*”

Pamatojoties uz sniegto informāciju, Komisija nevar novērtēt to, vai uz lūgumraksta iesniedzējas gadījumu attiecas šī direktīva. Ja tas tā būtu, un viņai ir pastāvīgā iedzīvotāja ES uzturēšanās atļauja, lūgumraksta iesniedzējai būtu jāsaņem tādas pašas tiesības kā šīs valsts valstspiederīgajiem, cita starpā attiecībā uz darbību pašnodarbinātas personas statusā, saskaņā ar valstu tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem.

Secinājums

Ņemot vērā lūgumraksta iesniedzējas sniegto informāciju, Komisija nevar konstatēt saikni ar ES tiesību aktiem.

¹ Kā to apstiprina Eiropas Savienības Tiesas iedibinātā judikatūra, Direktīva 2004/38/EK neļauj pamatot atvasinātās uzturēšanās tiesības trešo valstu valstspiederīgajiem, Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem, dalībvalstī, kuras pilsonība ir minētajam pilsonim. skatīt pēdējo spriedumu 2014. gada 12. marta lietā C-457/12, S.G., 34. punkts.

² Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/36/EK (2005. gada 7. septembris) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu.

³ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū.

⁴ Padomes 2003. gada 25. novembra Direktīva par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji.

